

Dopis od preláta (září 2016)

Mons. Javier Echevarría
uvažuje o kříži a připomíná, že
doprovázet nemocné a staré lidi
na cestě bolesti je skutek
milosrdenství, který oslavuje
Boha.

19.09.2016

Nejdražší: ať mi Ježíš chrání mé
dcery a mé syny!

Začalo září a Církev, Matka a
Učitelka, nás zve, abychom hlouběji
pronikli do plodů vykoupení. 14.

září, svátek Povýšení Svatého Kříže, nám připomíná, že svaté dřevo, na kterém Pán obětoval svůj život za spásu světa, je trůnem vítězství a slávy: *až budu povýšen ze země, potáhnu všechny k sobě*¹. A o den později, při památce Panny Marie stojící u paty Kříže, se nám výrazně klade před oči, že přesvatá Panna, nová Eva společně s Kristem, novým Adamem, vynikajícím způsobem spolupracovala na spáse duší. Při pohledu na Kříž vidíme, že «mučicí nástroj, na němž se ukázal o Velkém pátku Boží soud nad světem, se proměnil v pramen života, odpuštění, milosrdenství, znamení usmíření a míru»².

Tyto liturgické svátky nás rovněž staví před otázku, jak odpovídáme každý den na tajemství bolesti, když nás na naší cestě potká. My lidé často považujeme za „úspěch“ pouze to, co lahodí smyslům nebo co lahodí našemu egu, zatímco považujeme za

„neúspěchy“ všechna protivenství, to, co nejde tak, jak jsme si přáli, to, co přináší utrpení našemu tělu nebo duši. Snažme se překonat tuto mylnou logiku, protože – jak napsal sv. Josemaría – ***úspěch nebo neúspěch spočívá ve vnitřním životě. Úspěch spočívá v tom, že s klidem přijímáme Kristův Kříž, že rozevřeme náruč dokořán, protože pro Ježíše stejně jako pro nás Kříž je trůnem, vyzdvižením lásky; je vrcholem výkupného působení, pomáhá přivádět duše k Bohu, a to laickým způsobem nám vlastním: skrze naše jednání, naše přátelství, naši práci, naše slova, naši doktrínu, modlitbou a umrtvováním³.***

Když vidíme útěk před Křížem, který bohužel pozorujeme v tolika prostředích, můžeme se ptát spolu se Svatým otcem: ***jak to jde s mojí křesťanskou cestou, na kterou jsem vykročil při křtu? Nestojím***

**na místě? (...) Zastavuji se u věcí,
které se mi líbí: světskost,
marnivost, anebo se stále ubírám
kupředu a konkretizuji
blahoslavenství a skutky
milosrdenství? Ježíšova cesta je
totiž plná útěchy a slávy, ale též
kříže. Vždycky s pokojem v duši⁴.**

Mezi skutky milosrdenství, které se
snažíme uskutečňovat obzvláště v
tomto jubilejním roce, je jeden, který
je tělesný i duchovní zároveň. Mám
na mysli péči o nemocné a staré: ta
se neomezuje na zajišťování
materiálních potřeb, ale vždy v sobě
nese i duchovní hledisko: pomáhat
jim také k tomu, aby v utrpení a
samotě postupně objevili příležitost
připojit se ke Kristovu Kříži.

Starost o nemocné byla konstantou
Ježíšova pozemského života, jeden ze
znaků jeho bytí mesiášem, jak uvádí
sv. Matouš: *Vzal na sebe naše slabosti
a nesl naše nemoci.*⁵ Evangelisté nám

to při mnoha příležitostech opakují. Někdy tomu bylo tak, že někdo o tuto milost pro sebe nebo někoho jiného poprosil: setník z Kafarnaa jej prosí za svého nemocného služebníka; přátelé před něho spouštějí ochrnutého; Marta a Marie prosí, aby se dostavil do Betánie a navrátil zdraví jejich bratrovi, vážně nemocnému; Bartimaios na něho hlasitě volá, když jej slyší procházet kolem při cestě do Jericha, a žádá, aby se nad ním smiloval a uzdravil jeho slepotu... Při jiných situacích se zase iniciativy ujímá Ježíš, jako například když *vystoupil a uviděl velký zástup a bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné*⁶; anebo když potkal ochrnutého u rybníka a zeptal se: *chceš být zdráv?*⁷; anebo tehdy, když Ježíš navrátil život synovi vdovy z Naim⁸.

Velmi často přinášely zástupy svoje nemocné příbuzné nebo přátelé až na místo, kde se Mistr zdržoval. Sv.

Matouš vypráví, že Ježíš *prošel kolem Galilejského moře, vystoupil na horu a posadil se tam. Tu k němu přišly velké zástupy. Měly s sebou chromé, slepé, zmrzačené, němé a mnoho jiných; položily mu je k nohám a on je uzdravil. Když lidé viděli, že němí mluví, zmrzačení že jsou zdraví, chromí že chodí a slepí vidí, žasli a velebili Boha Izraele*⁹.

Pánovy zázraky logicky neměly za cíl jen uzdravit neduhy těla, ale také vlít milost do duší; tak to ukazuje uzdravení slepého od narození. Na otázku učedníků, kteří si mysleli – v souladu se soudobým přesvědčením – že slepota toho člověka byla důsledkem hříchů, Ježíš odpovídá: *nezhřešil ani on ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky*¹⁰.

Kniha Skutků apoštolů vykresluje v různých chvílích obraz činnosti prvotní Církve. *Rukama apoštolů* – píše sv. Lukáš – *se v lidu dělo mnoho*

znamení a zázraků (...), dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a na nosítka, aby, až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich¹¹.

Bolest, nemoc nás mohou přiblížit k Bohu, pokud je přijmeme nadpřirozeně. Ale mohou nás od něho také vzdálit, jestliže vedou ke vzpouře. Náš Otec se dobře přesvědčil – a to jak ve svém osobním životě, tak i v dějinách Díla – o účinnosti tělesné nebo morální bolesti připojené k Pánovu Kříži. S vděčností vůči Bohu i vůči bezpočtu osob, které takto odpovídaly, říkával, **že jsme od počátku počítali s modlitbou mnoha nemocných, kteří nabízeli své utrpení za Opus Dei¹².** Také dneska se apoštolská práce nadále opírá o velkorysý základ nemocných, kteří se snaží přeměnit svoje utrpení v modlitbu za Církev, za papeže a za duše.

Všem nemocným musíme pomáhat s pozorností a s vděčností: láskyplně, s materiální i duchovní péčí. Prosíme Boha, aby jim udělil zdraví, je-li to k dobru jejich duše; a jestliže ne, aby s radostí čelili nemoci, neduhům stáří, těžkostem jakéhokoli druhu, kterými trpí; a vždycky s nadpřirozenou potěchou z toho, že spolupracují na uplatňování výkupných Kristových zásluh.

Na Kříži, tudíž, s věrností. Na Kříži s radostí, neboť darování se bez radosti by se nemohlo Pánovi líbit: hilarem enim datorem diligit Deus (2 Kor 9,7), Bůh totiž miluje radostného dárce. Na Kříži v pokojném spočinutí: protože my se nebojíme ani života ani smrti; nebojíme se ani Boha, který je naším Otcem¹³. Zároveň ale, s hlubokou lidskostí sobě vlastní, říkal náš zakladatel: fyzická bolest, když se dá odejmout, odnímá se. V životě je trápení

*dost! A když se nedá odejmout,
obětuje se¹⁴.*

Abychom pochopili tento tak
křesťanský postoj, je třeba přistoupit
k této situaci s pohledem Dobrého
Pastýře. **Pouze touto citovou
sounáležitostí, kterou dává láska,
můžeme docenit teologální život
přítomný v křesťanské lidové
zbožnosti (...). Myslím na pevnou
víru matek u lůžka nemocného
dítěte, které se chápou růžence, i
když neumějí dát dohromady věty
Kréda; anebo na obrovský náboj
naděje šířené světlem svíce, která
se zapaluje ve skromném příbytku,
aby se prosilo o pomoc Pannu
Marii, nebo na pronikavé pohledy
lásky na Ukřižovaného Krista¹⁵.**

Když jsme nemocní anebo když
trpíme jakýmkoli jiným způsobem, je
dobré o tom říct těm, kdo jsou po
našem boku, zajít k lékaři a přijmout
jeho pokyny, abychom se co nejdříve

začali vhodně léčit. Takto
předejdeme *psychóze* nemocného.
Kolikrát jsem jen slyšel svatého
Josemaríu říkat, že tak jako zde na
zemi není nikdo svatý, tak také není
nikdo, kdo by byl vždycky zdravý.
Všichni můžeme projít obdobím
nemoci, a to i vážné; a právě to nás
má vést k větší odevzdanosti Pánu a
těm, kdo nám mohou pomáhat.

Dcery a synové moji, přijměme s
vděčností tato doporučení našeho
svatého zakladatele, protože ***konat
díla Boží není nějaká pěkná hra se
slovy, nýbrž pozvání k tomu, zcela
se vydat z lásky. Je třeba umřít
sobě, aby se člověk narodil k
novému životu. Takhle totiž
poslouchal Ježíš, až k smrti na
kříži, mortem autem crucis.***

***Propter quod et Deus exaltavit
illum (Flp 2, 8-9). A proto jej Bůh
povýšil. Jestliže jsme poslušní Boží
vůli, Kříž bude zároveň
Vzkříšením, povýšením. Naplní se***

***na nás krok za krokem život
Kristův: bude možné potvrdit, že
jsme se snažili žít jako dobré děti
Boží, že jsme všude procházeli a
konali dobro navzdory vlastní
slabosti a osobním chybám,
jakkoli jich nebylo vůbec málo¹⁶.***

Nepřestaňme pohlížet také na milovaného blahoslaveného Álvara, který dokázal s radostí milovat zdraví i nemoc. Když si na něho vzpomeneme 15. září, v den výročí jeho jmenování nástupcem svatého Josemaríi, řekněme mu, ať nás všechny podpírá.

Vím, že jste se modlili za oběti zemětřesení v Itálii a za ostatní neštěstí na všech místech: rozněcujme stále toto bratrství vůči celému lidstvu.

Za tři dny tady na mariánském poutním místě v Torreciudad udělím kněžské svěcení šesti jáhnům, přidruženým Prelatury. Modlete se

za ně a za kněze celého světa, za papeže a biskupy, aby nás Duch Svatý všechny naplnil svými dary a učinil nás svatými. V ten stejný den se připojíme k radosti celé Církve ze svatořečení blahoslavené Matky Terezy z Kalkaty, která tak oceňovala Dílo.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Torreciudad, 1. září 2016.

1Jan 12, 32.

2Benedikt XVI., Homilie 14-IX-2008.

3Sv. Josemaría, *Dopis 31-V-1954*, č. 30.

4Papež František, Homilie v Domě sv. Marty, 3-V-2016.

5Mt 8, 17; srv. Iz 53, 4.

6Mt 14, 14.

7Jan 5, 6.

8Srv. *Lk* 7, 11-15.

9Mt 15, 29-31.

10Jan 9, 3.

11Sk 5,12-15.

12Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání neznámého data (AGP, P01, XII-1981, str. 9).

13Sv. Josemaría, *Dopis 31-V-1954*, č. 30.

14Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 1-I-1969.

15Papež František, Apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, 24-XI-2013, č. 125.

16Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 21.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-zari-2016/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-zari-2016/) (06.08.2025)